

J.C. Philpot

Twee brieven aan de redactie van de Gospel Standard

Voorwoord

Naar ik heb begrepen, is het de wens van velen dat er een herdruk verschijnt in een geschiktere vorm van de brieven die ik, inmiddels ongeveer twee jaar geleden, aan de 'Gospel Standard' schreef over het onderwerp 'Het gesloten avondmaal', en in antwoord op de vraag: 'Waren Christus' discipelen gedoopt?' Met het inwilligen van dit verzoek wens ik geen ander belang te dienen dan dat van de waarheid. Die kan nooit te wijd verspreid worden, of men haar ontvangen wil of niet; God zal in beide gevallen verheerlijkt worden - wanneer men naar haar luistert en wanneer men haar naast zich neerlegt. Ik beschouw de leer van het gesloten avondmaal niet als van fundamenteel belang, noch van die aard dat zij op één lijn gesteld zou moeten worden met de Goddelijke waarheden van de bevindelijke kennis waarin de Heilige Geest allen leidt, die deel uitmaken van het levende volk van God. Maar al is een leer niet van wezenlijk belang, dan betekent dat nog niet dat zij onbelangrijk is. De Heere Zelf heelt dit met zulke treffende woorden bevestigd toen Hij zei: 'Zo wie dan één van deze minste geboden zal ontbonden en de mensen alzo zal geleerd hebben die zal de minste genaamd worden in het Koninkrijk der hemelen' (Matth.5:1,9). Een gehoorzaam kind zegt niet: 'Welk van de geboden van mijn hemelse Vader zou ik mogen overtreden?', maar: 'Laat mijn hart oprecht zijn tot Uw inzettingen, opdat ik niet beschaamd worde' (Ps.119:80); 'HEERE, Gij hebt geboden, dat men Uw bevelen zeer bewaren zal och, dat mijn wegen gericht werden om Uw inzettingen te bewaren!' (Ps.119:4,5)

Ik zou mijn lezers willen vragen om tijdens het lezen van de brief over het gesloten avondmaal, alleen de aandacht te richten op wat ik naar voren heb gebracht vanuit de Schrift. Als het gesloten avondmaal overeenkomstig het bevel van Christus en de praktijk der apostelen is, zijn geen tegenargumenten afgeleid uit andere bronnen, geoorloofd. Want wanneer wij argumenten gaan verheffen boven het getuigenis van God in Zijn Woord, dan verwerpen wij de Goddelijke openbaring, dan ontkennen we dat de Schrift een volmaakt richtsnoer voor leer en leven is, dan keren we het onderwijs van de Heilige Geest de nek toe, en we openen de deur om allerlei dwaling binnen te halen. Als de doop der gelovigen een inzetting Gods is, dan staat die onder Zijn gezag. Die mag niet afgezwakt worden als onnodig, en nog minder minachtend worden verworpen. Ook kan een kind van God zich niet veilig verschuilen achter de namen van grote en goede mensen die zich aan deze inzetting niet onderworpen hebben. Hoe hoog zij ook geacht mogen worden vanwege hun werken, zij zijn onze Heere niet; zij stierven niet voor onze zonden noch stonden zij op uit de dood om ons vrij te spreken. Zij waren slechts mensen feilbare mensen, in vele dingen zondigende, ofschoon geliefden van God en gezegend in hun werk. Als het principe en de praktijk van de door de apostelen gestichte kerken niet die van het gesloten avondmaal was, laat dat dan onmiddellijk afgeschaft worden. Maar als, zoals ik vast en zeker geloof en zoals ik denk te hebben bewezen op de volgende bladzijden de door de Heilige

Geest gestichte kerken meteen na de Pinksterdag, gemeenten met een gesloten avondmaal waren dan zijn zij die dit bevel verwerpen, schuldig aan ongehoorzaamheid. Ik ga bij deze vraaggeheel uit van het Schriftuurlijk gebod en de Schriftuurlijke praktijk. Laat de praktijk van het gesloten avondmaal staan of vallen door het onfeilbare Woord van God. In het laatste gedeelte van mijn eerste brief heb ik een aantal praktische gevolgen genoemd die het open avondmaal teweeg kan brengen. Sommigen hebben dit mijn 'vleselijke conclusies' genoemd. Ik denk dat zij mijn bedoeling verkeerd begrepen hebben. Mijn doel was: ten eerste, het omverwerpen van een veelvoorkomend argument voor het houden van een 'open avondmaal', namelijk dat het de onderlinge christelijke gemeenschap zou bevorderen. En ten tweede, het laten zien dat daarentegen de verdeeldheid juist bevordert door tegenstrijdige beginselen voortdurend met elkaar te confronteren. Ik ben weinig bekend met gemengde Baptisten gemeenten, daar het een bekend gegeven is dat zij zeer zelden kerken der waarheid zijn en ik kan daarom niet zeggen dat ik ooit persoonlijk getuige ben geweest van zulke voorbeelden als ik naar voren heb gebracht. Maar als de gevolgen zoals ik die verwacht niet voortdurend plaatsvinden, dan is dat doordat er een wederzijds compromis van principes is; en doordat er van de kant van de Baptisten een offer der waarheid op het altaar van bedrieglijke verdraagzaamheid, of, zoals in veel gevallen gevreesd moet worden op het altaar van wereldse redmiddelen gebracht wordt. De voorganger van een gemengde Baptistengemeente kan de inzetten van de volwassendoop niet lang handhaven. Als kerklidmaatschap verworven kan worden zonder de volwassendoop zal het lidmaatschap niet vaak aan deoop onderworpen worden. Zodat voorganger en gemeente ten slotte stilzwijgend besluiten het maar helemaal achterwege te laten. En in deze neergaande lijn van aanvankelijk schaarse betrachtting en dan een totaal negeren van de doop der gelovigen zal men uiteindelijk deze plechtige inzetten van de gezegende Heiland openlijk ontkennen."

Het is goed bij de Schriftuurlijke praktijk te blijven opdat het begin van de dwaling niet is het begin des krakeels gelijk een die het water opening geeft' (Spr. 17:14). Zij die de dam afbreken zouden niet alleen het badwater droog kunnen leggen maar ze zouden meegesleurd kunnen worden door de stroom naar het land der ongehoorzaamheid. Ik weet uit pijnlijke ervaring dat er een diepgewortelde vijandschap in de vleselijke geest is tegen de ordinanties van des Heeren huis. Alleen al het zien van de gedekte tafel voor het avondmaal des Heeren heeft mij soms vervuld met de vreselijkste opstand. Daarom weet ik wat de wortel van de tegenstanders van de doop der gelovigen is; en ik geloof dat de vijandschap ertegen hoewel kunstig bedekt met voorwendsels van geestelijkheid, diep in het boze hart des mensen ligt. Wij hebben geen ander bewijs hiervoor nodig dan de minachtende woorden als 'waterhonden', en dergelijke, waarmee ik mijn bladzijden niet wil bevleken die de Baptisten opgeplakt werden. Maar ik zou willen dat zij die deze Goddelijke inzetten op die manier beledigen, bedenken dat dezelfde woorden van toepassing zijn op de gezegende Heiland toen Hij ondergedompeld werd in de Jordaan; en dat zij met hun minachtende zinspelende op 'het water' verachten dat wat het teken was van het lijden van Jezus, toen al de golven en baren van Gods toorn over Zijn hoofd gingen. Als zij niet kunnen zien of ziende zich niet kunnen onderwerpen aan deze inzetten, laat hen ervoor oppassen minachtend hierover te spreken opdat hun wrevel niet valt op de Heere des levens en der heerlijkheid.'Zo dan die dit verwerpt, die verwerpt geen mens, maar God.'

J.C. Philpot
15 juni 1842

Het gesloten Avondmaal

Aan de redacteurs van de Gospel Standard

Geachte heren,

Hoewel ik afkerig ben van twistpunten voel ik mij toch geroepen aan dit onderwerp niet stilzwijgend voorbij te gaan. Dit omdat uw correspondent H.J. in uw aprilnummer een beroep op mij doet, vanuit de Schrift te bewijzen op grond van welk gezag de Strict Baptists de doop der gelovigen tot een deur der kerk maken en omdat u die brief hebt geplaatst opdat ik op de vraag in zou gaan. De omstandigheden dwongen mij tot de bevestiging dat ik de auteur was van de 'Toespraak', waarin het beginsel van het gesloten avondmaal wordt erkend. Ik zou het onderwerp graag hebben zien opgepakt door bekwaamere schrijvers en meer ervaren christenen dan ik zelf ben; maar daar ik vrees dat deze niet in uw periodiek naar voren komen voor dat doel, haast ik mij, zonder verdere inleiding, de praktijk waartegen bezwaar wordt gemaakt te verdedigen. Omdat H.J. mij vraagt om een bewijs vanuit de Schrift! En omdat alleen dát hen die God vrezen kan bevredigen, zal ik pogen mij daartoe hoofdzakelijk te beperken, hoewel ik tussen haakjes constateer dat de tegenstanders van het gesloten avondmaal maar zelden verwijzen naar het Woord der waarheid om hun argumenten te staven, maar grotendeels naar veranderde omstandigheden van de kerk sinds de tijd van de apostelen en vage ideeën over christelijke liefde en gemeenschap. Ik neem aan dat H.J. instemt met de volgende twee punten die in nauwe relatie staan met de praktijk van het gesloten avondmaal:

- 1) Dat de doop der gelovigen door onderdompeling in het water een ordinantie van Christus is.
- 2) Dat de uitvoering van des Heeren avondmaal beperkt moet zijn tot de Kerk die tot dat doel samenkomt als één lichaam. Deze twee punten te bewijzen vanuit de Schrift zou te veel ruimte in beslag nemen en is onnodig omdat het eerste is aanvaard door alle Baptisten en het tweede door alle Independents. Het punt nu, waarover de verdeeldheid is, en dat ik moet bewijzen is dit: 'Is de doop der gelovigen de enige toegang tot de gemeente?' Wanneer dit bewezen is, volgt daaruit als vanzelf dat geen andere dan alleen gedoopte personen mogen deelnemen aan des Heeren avondmaal, aangezien toegegeven is dat aan die tweede inzetting alleen de Kerk deel kan nemen. Om dit punt te bewijzen moeten we ons wenden tot de inzetting en de praktijk der Schrift. De eerste inzetting nu, die ik naar voren zal brengen is de welbekende opdracht, door de Heere Jezus gegeven aan Zijn discipelen na Zijn opstanding (Matth.28: 19): 'Gaat dan henen onderwijst ('maakt discipelen van...', kantttekeningen) al de volken, dezelve dopende in den Naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes; lerende hen onderhouden alles wat Ik u geboden heb.'

De eerste stap is hier 'onderwijzen' of discipelen maken uit alle volken; het dopen van de aldus gemaakte discipelen is de tweede; en het leren in acht nemen van alle voorschriften en inzettingen van het Evangelie de derde. 'Doet dat tot Mijn gedachtenis' (Luk.22:19), is een van de geboden die de discipelen geleerd wordt te onderhouden. Hoe durft iemand die God vreest dan deze Goddelijke opdracht te overtreden door de eerste en de derde stap samen te voegen in ongeheiligde gemeenschap, en de tweede stap opzij te zetten? De Independent die het besprenkelen van baby's dopen noemt, verandert op eigen houtje de stappen van deze Goddelijke opdracht, aangezien hij zijn (zogenaamde) doop vooraf laat gaan aan het discipelschap en niet erop laat volgen. En d open avondmaalsbaptist, die aanvankelijk de Goddelijke volgorde van eerst het discipelschap en daarna de doop gehoorzaamt, vernietigt wat hij aldus heeft opgebouwd, wanneer hij zich aansluit bij of voorgaat in een gemeente die

avondmaal houdt met gedoopte en ongedoopte mensen. Hij maakt zichzelf een overtreder door de eerste en derde stap bijeen te brengen, terwijl de Heere die door de tweede heeft gescheiden. Alleen de Strict Baptist volgt het voorschrift van de Heere op door het houden en uitvoeren van ten eerste: het discipelschap, ten tweede: de doop, en ten derde: het avondmaal.

Tot zover het Bijbels voorschrift, en dan nu de Bijbelse praktijk. Wat was de praktijk van de apostelen aan wie dit Goddelijk ambt gegeven werd? Zij toonden die voor het eerst op de dag van het Pinksterfeest, toen zij niet alleen het Woord des Heeren hadden om hen te leiden maar ook de gezegende uitstorting van de Heilige Geest om in hen te werken de wil en het doen van Zijn welbehagen. Wij zien Petrus handelen overeenkomstig dezelfde volgorde van de opdracht van zijn Heere. Eerst preekt hij het Woord (Hand.2:14). De Heilige Geest zegent zijn prediking, en maakt discipelen door de toehoorders in het hart te treffen zodat zij uitroepen: 'Wat zullen wij doen, mannen broeders?' (v.37) Petrus negeert niet zoals de open avondmaalsbaptisten de regel van zijn Meester door te zeggen: 'Komt tot des Heeren tafel'; maar hij zegt: 'Bekeert u, en een iegelijk van u worde gedoopt', enz. Nauwkeurig neemt hij de tweede stap in acht en doopt of laat hen dopen. Zij schuwden het kruis niet, maar 'die dan zijn woord gaarne aannamen werden gedoopt'; en nu komt de derde stap; en er werden op dien dag tot hen toegedaan (dat is 'toegedaan tot de Kerk', v.41,42) omtrent drieduizend zielen. En zij waren volhardende in de leer der apostelen, en in de gemeenschap (dat is: de gemeenschap der Kerk), en in de breking des broods (dat is: des Heeren avondmaal), en in de gebeden' (dat is: zij kwamen samen om God aan te roepen). Nu dan kan iemand ontkennen dat deze eerste Evangelische Kerk te Jeruzalem gesticht was op Strict Baptist-beginselen? Zijn wij niet nagevolgd de drie successievelijke stappen neergelegd door Christus Zelf; eerst het discipelschap, dan de doop, en dan de gemeenschap? Laat ons nu zien of we een zelfde volgorde in de tweede Evangelische Kerk, namelijk die van Samaria, kunnen constateren (Hand.8).

Omdat de Kerk van Jeruzalem door vervolgingen verspreid is, gaat Filippus, een diaken der gemeente naar de stad Samaria, en daar predikt hij hun Christus (Hand. 8:5). De Heilige Geest zegent het woord, en plant geloof in het hart van sommigen van hen. 'Zij geloofden Filippus die het Evangelie van het Koninkrijk Gods, en van den Naam van Jezus Christus verkondigde.' Hier hebben we dan evenals tevoren de eerste stap, namelijk het discipelschap. En nu volgt stap twee: 'zij werden gedoopt beide mannen en vrouwen' (Hand.8:72). Omdat Filippus een diaken was en geen apostel, had hij niet de bevoegdheid een gemeente te stichten; en daarom: 'Als nu de apostelen die te Jeruzalem waren hoorden dat Samaria het Woord Gods aangenomen had, zonden zij tot hen Petrus en Johannes. Nu blijkt dat deze apostelen toen zij afkwamen hen tot een gemeente gesticht hadden, want wij lezen dat zij 'baden voor hen en legden hen de handen op dat zij den Heilige Geest ontvangen mochten', dat is: in Zijn wonderbare gaven niet in Zijn levendmakende werking, want die hadden zij alreeds ervaren. Dat deze afdaling van de Heilige Geest iets zichtbaars was (wat Zijn vernieuwende werking niet is) (Joh.3:8;Luk.17:20,21), wordt duidelijk door Simon de tovenaer: 'ziende dat door de oplegging van de handen der apostelen de Heilige Geest gegeven werd'; en hij bood hen geld aan opdat hij hetzelfde zou mogen doen ongetwijfeld hopende geld te verdienen door deel te krijgen aan de kracht om ziekten te genezen en in vreemde talen te spreken.

Nu dan, uit 1 Kor.12 en 14 is duidelijk dat deze wonderlijke gaven beperkt waren tot de Kerk. 'En God heeft er sommigen in de gemeente gesteld, ten eerste apostelen ten tweede profeten, ten derde leraars, daarna krachten daarna gaven der gezondmakingen', enz. (1 Kor.1,2:28). Zie ook 1 Kor. 14:4, 5,12,18,19,23,25,28,33. Het is, daarom, duidelijk dat de Samaritaanse gelovigen tot een gemeente gevormd waren voordat de apostelen hen de handen oplegden zodat zij de Heilige Geest ontvangen zouden. Dus ook in het geval van de tweede gemeente was de Goddelijke volgorde, door Christus opgedragen in acht genomen: eerst het discipelschap; ten tweede de doop; ten derde de gemeenschap.

Bij de stichting van de eerste heidengemeente in het huis van Cornelius werd dezelfde volgorde in acht genomen. Petrus predikte het woord (Hand.10:34); de Heilige Geest viel op hen die aanwezig waren. in dit geval in Zijn wonderlijke werking voorafgaande aan de doop, om aan degenen die uit de besnijdenis waren zovelen als er met Petrus gekomen waren te laten zien dat 'ook op de heidenen de gave des Heiligen Geestes uitgestort werd.' Hier is dan opnieuw de eerste stap het discipelschap, en nu volgt onmiddellijk de tweede, de doop. 'Toen antwoordde Petrus: Kan ook iemand het water weren, dat dezen niet gedoopt zouden worden, welke den Heiligen Geest ontvangen hebben, gelijk als ook wij? En hij beval, dat zij zouden gedoopt worden in den Naam des Heeren' (Hand.10:46-48). En dan volgt de derde stap, de gemeenschap. Want we lezen dat toen Petrus naar Jeruzalem terugkeerde' zij die uit de besnijdenis waren met hem twistten, zeggende: Gij zijt ingegaan tot mannen die de voorhuid hebben en hebt met hen gegeten'; dat is, en hebt met hen des Heeren avondmaal gehouden. De praktijk van het individu was dezelfde als de praktijk der gemeente. Paulus was eerst een discipel gemaakt 'niet door de mens, maar door Jezus Christus Zelf', Die aan hem verscheen op zijn reis naar Damaskus. Hier was de eerste stap, het discipelschap. Toen werd hij gedoopt (Hand.9:18). Dit is stap twee. 'En Paulus was sommige dagen bij de discipelen die te Damaskus waren.' Aangezien zij het brood braken, in sommige gevallen iedere dag (Hand.2:46), in andere gevallen iedere zondag (Hand.20:7) is het duidelijk dat Paulus, na de doop, deelnam aan des Heeren avondmaal met de gemeente. Dit is stap drie, namelijk de gemeenschap.

Nog een ander voorbeeld: de apostel wordt door de Geest naar Korinthe geleid, waar hij het Woord predikt aan de heidenen (Hand.18:6). 'En Crispus en velen van de Korinthiërs, hem horende, geloofden'; hier is de eerste stap: discipelschap. 'en werden gedoopt'; hier is de tweede: de doop. Paulus sticht hen tot een gemeente, want in zijn eerste brief spreekt hij hen als volgt aan: 'Aan de gemeente Gods, die te Korinthe is.' (1 Kor.1:2); en geeft hen speciale aanwijzingen over des Heeren avondmaal dat zij onwaardiglijk hielden (1 Kor.10 :20-24). Hier is stap drie: de gemeenschap. Misschien antwoordt iemand: 'Maar Paulus zegt: Christus heeft mij niet gezonden om te dopen, maar om het Evangelie te verkondigen, en dus negeerde Paulus de doop nu en dan of zag die door de vingers en liet personen tot de gemeente toe zonder dat zij gedoopt waren.' Ik geloof niet dat Paulus zoiets gedaan heeft. Iedere ambtsdrager in de gemeente kon dopen maar niet allen konden prediken in betoning des Geestes en der kracht. Daarom liet Paulus dat aan anderen over die daartoe bekwaam waren en hield zichzelf hoofdzakelijk bezig met de prediking des Woords, wat zij niet konden doen. Maar als de zaaier zijn aandacht alleen bij de zaadmand houdt, en het eggen overlaat aan de jongen die hem op de voet volgt, is dat dan een reden om het bezaaide land in het geheel niet te eggen? De zaaier kan zeggen: 'Mijn meester zond mij om het koren te zaaien en niet om het veld te eggen, want een ieder kan eggen, maar er is een vaardige hand nodig om te zaaien', betekent dat dan dat het zaad niet ingedekt hoeft te worden omdat de bekwaamere werkmans iets beters te doen heeft?

Iemand anders merkt misschien op: Paulus dankte God dat hij niemand anders gedoopt heeft dan Crispus en Gajus; hij achtte de doop dus niet erg hoog. Maar waarom dankte hij God? Om geen andere reden dan deze: 'Opdat niet iemand zegge, dat ik in mijn naam gedoopt heb.' Hij verafschuwde die geest van verdeeldheid die hen deed zeggen: Ik ben van Paulus, en ik van Apollos, en ik van Céfas', en was daarom zo verheugd dat door slechts weinigen gedoopt te hebben hij niet het hoofd kon zijn van een omvangrijke groep die zou zeggen: 'Ik ben van Paulus, want hij heeft mij gedoopt.', Maar dat zij allen wel gedoopt waren blijkt uit deze vraag: 'Of zijt gij in Paulus' naam gedoopt?' (1 Kor.1:13) En zo doopt ook Petrus niet zelf Cornelius en zijn vrienden maar 'beval, dat zij zouden gedoopt worden in den Naam des Heeren, (Hand. 10:48). In zijn eerste brief aan de Korinthiërs, beschrijft Paulus hun de kenmerkende eigenschap van de gemeente in de woestijn. Hij zegt dat 'onze vaders allen in Mozes gedoopt zijn in de wolk en in de zee; en allen dezelfde geestelijke

spijs geeten hebben; en allen denzelfden geestelijke drank gedronken hebben' (1 Kor.10:2-4). Hier zegt hij duidelijk dat de doorgang door de Rode Zee de doop symboliseerde, en dat het manna en het water uit de steenrots het avondmaal symboliseerden. Het woord 'gedoopt' bewijst het eerste, en zijn woorden (vers 16,17) : 'De drinkbeker der dankzegging, die wij dankzeggende zegenen', enz. bewijst het laatste. Welnu, aan welke zijde "van de Rode Zee werd het manna geeten, vóórdat zij erdoor waren gegaan of erna? Zij waren gedoopt in de Rode Zee voordat zij het geestelijke manna aten en de geestelijke drank dronken. Welk recht heeft iemand dan om deze volgorde, bevolen door de Heere, zonder enige uitzondering in praktijk gebracht door de apostelen, en gesymboliseerd door de gemeente in de woestijn omver te werpen? Wij hebben minstens een voorschrift of voorbeeld voor het tegenovergestelde nodig als wij deze Goddelijke volgorde durven te wijzigen. Kan de lakse Baptist het een of het ander aanwijzen? Als hij geen Schriftuurlijk voorschrift naar voren kan brengen, noch Schriftuurlijk voorbeeld van het deelnemen aan des Heeren avondmaal door ongedoopte personen wat hebben we dan aan vage argumenten over middelen en mildheid? Het beste middel om de Apostolische praktijk op te volgen en de beste mildheid is het houden van Christus' geboden. Het is een armzalige manier van liefde betonen aan Zijn volk door hen aan te moedigen in ongehoorzaamheid en te verwerpen wat Hij heeft bevolen. 'Indien gij Mij liefhebt, zo bewaart Mijn geboden.' De apostel zegt tegen de Thessalonische broeders: 'staat vast en houdt de inzettingen die u geleerd zijn, hetzij door ons woord, hetzij door onzen zendbrief (2 Thess.2:15). De Strict Baptist staat vast en houdt de inzettingen, de lakse Baptist wijkt af en verlaat ze. Wie handelt er meer Schriftuurlijk? 'Maar', zegt H.J., 'Christus is de Deur.' Dat is Hij, geloofd zij God. Maar Hij is een Deur op verschillende manieren. In Zijn bloed en in Zijn gerechtigheid is Hij de Deur der zaligheid; in Zijn hemels onderwijs is Hij de Deur der wedergeboorte; en in Zijn ordinanties is Hij de Deur van de gemeenschap der heiligen. Hij kan niet apart gezet worden in een van deze. Dan zou iemand bijvoorbeeld kunnen zeggen: 'Christus is de Deur der zaligheid in Zijn bloed en gerechtigheid; daarom kunnen we Hem aan de kant zetten als de Deur der wedergeboorte.' Een ander zou kunnen zeggen: 'Christus is de Deur der wedergeboorte en daarom kunnen we Hem aan de kant zetten als de Deur der gemeenschap der heiligen.' Het eerste is de fatale dwaling van de dogmatische antinomiaan; het tweede de fout van de open avondmaalsbaptist. Als Christus de doop als deur tot des Heeren avondmaal heeft gemaakt, wat ik van harte geloof, durven wij Zijn opdracht in deze zaak dan te verwerpen? Mogen wij de deur afbreken en slechts een kleine versperring laten waar sommigen overheen kunnen klimmen en anderen onderdoor zullen kruipen en zeggen: 'Christus is de Deur?'

Er zijn twee oorzaken die de geest beïnvloeden om gemeenschap te wensen zonder de doop, namelijk onwetendheid of koppigheid. Of men ziet het doel der doop niet in of men wil zich er niet aan onderwerpen. Nu, wat de eerste reden betreft, als men het doel der doop niet kan inzien laat men dan wachten totdat men het inziet; 'en indien gij iets anderszins gevoelt! ook dat zal u God openbaren.' De sociniaan kan komen er zeggen: 'Ik zie de Godheid van Christus niet in noch de persoonlijkheid van de Heilige Geest'; en de arminiaan kan zeggen: 'Ik zie de uitverkiezing niet in noch de uiteindelijke volharding.' Ons antwoord moet dan terecht zijn: 'uw onwetendheid is de drempel.' Nu, hoewel ik zeker niet bedoel de godvrezende Independent te vergelijken met een sociniaan of een arminiaan toch voel ik mij waar het de gemeente betreft volledig gerechtvaardigd als ik tegen hem zeg: 'Uw onwetendheid van een serieuze en duidelijk geopenbaarde ordinantie is de drempel voor gemeenschap met de kerk.' Neem de andere genoemde oorzaak; koppigheid en onwilligheid om het kruis op te nemen. Ik weet uit ervaring dat de doop een erg zwaar kruis is, ik kan eerlijk zeggen dat ik het een zwaardere beproeving vond om gedoopt te worden dan de staatskerk te verlaten. Ik werd verzocht in ziel en lichaam; in het eerste vanwege de vrees dat ik een huichelaar was, in het tweede omdat ik geloofde een longontsteking of een pleuritis op te zullen lopen en daaraan te zullen sterven. Ik weet zeker dat ik dit kruis zou hebben ontlopen indien ik gedurfd had' Mag de Baptist dan anderen toestaan dit kruis, dat hij op zich genomen heeft en zo zwaar vond, met de voeten te treden omdat zij

liever de gemeente ingesmokkeld worden dan door een openlijk getuigenis van hun geloof in Christus in de gemeente te komen? En in welk een situatie wordt de lakse Baptist geplaatst! veronderstel dat de helft van zijn gemeente Baptisten zijn en de andere helft Independents. De laatsten willen hun kinderen laten besprenkelen. Moet de betreffende predikant dat doen, en zo zijn eigen doop verloochenen en ontkennen? Hij zal daarom weigeren wat van hem wordt gevraagd. Maar hij heeft de besprenkeling al als doop erkend door Independents toe te staan aan te zitten aan de tafel. Ik neem tenminste aan dat niemand ooit zijn beleefdheid zover liet gaan dat hij mensen die noch besprenkeld, noch gedoopt waren toestond aan het avondmaal. Wijlen Robert Hall, de grote voorstander van het open avondmaal, trok hier een streep en liet geen mensen toe die noch gedoopt, noch besprenkeld waren. Maar we zullen ervan uitgaan dat een persoon, het kind van de Baptistenouders, naar voren komt op grond van goede bevinding en toegang vraagt tot deze gemengde gemeente. Moet zo iemand gedoopt worden of besprenkeld, of aanzitten zonder een van deze? Als hij gedoopt is, dan geeft hij aanstoot aan de Independentleden; indien besprenkeld, dan geeft hij aanstoot aan de Baptistleden; en indien geen van beide, hij geeft aanstoot aan beide. Hoe moet de predikant dan naar tevredenheid handelen? Als hij hem doopt dan verklaart hij de besprenkeling als onjuist, als hij hem besprenkelt dan verklaart hij de doop door onderdompeling als onjuist, als hij geen van beide doet verklaart hij die beide als onjuist. Nogmaals, deze bontgemengde dominee van een bont gemengd lichaam heeft zichzelf voorgoed het zwijgen opgelegd voor het prediken of strijden voor de doop, want als hij dat doet zullen zijn Independentouderlingen hun wenkbrauwen fronsen. Of als hij de moed heeft zich daar doorheen te breken en de doop door onderdompeling voor te staan vanaf de kansel, dan veroordeelt hij daarmee alle leden die voor de besprenkeling zijn; en wanneer hij de ordinantie van de doop door onderdompeling als Goddelijke inzetting uiteengezet heeft, zal zijn Independentvoorlezer, gekwetst door zijn dominee, misschien een couplet van Watts uitkiezen dat naar zijn eigen zin is, en een wijs erbij zoeken die de laatste regel drie keer laat herhalen dat de Independents uit volle borst zullen meezingen terwijl de Baptisten zwijgen en de dominee erbij staat als het toonbeeld van vernedering;

*'Door milde wegen laat Jezus
Zijns Vaders oerbond en liefde zien.
Hij verzegelt aan de heiligen Zijn heerlijke genade
En verhindert de jonge kinderen niet.'*

De dominee daalt echter de kansel af, stopt al, zijn ergernis zowel als al zijn doopsgezindheid, met zijn hoed en handschoenen onder de stoel, en breekt het brood voor zijn verdeelde gemeente, de Independents triomferend met hun overwinnende voorlezer, en de Baptisten verbitterd over hun verslagen dominee - een aardig moment van liefde en eenheid waarop zij zo roemden maar waarvoor een ordinantie werd opgeofferd! Maar waarom deze koortsachtige bezorgdheid over des Heeren avondmaal? Waarom dit overdreven opkomen voor de ene inzetting, en overdreven wegduwen van de andere? Is de doop minder helder geopenbaard, minder nauwkeurig bevolen minder duidelijk uitgevoerd in het Nieuwe Testament dan des Heeren avondmaal? Ik geloof van niet, integendeel. En waarom moeten Baptisten dit 'aangezicht aannemen in de wet' (Mal.2:9), toestaan in plaats van tegen hen die beweren de doop der gelovigen niet te zien, zeggen: 'Maar zo iemand onwetend is, die zij onwetend' (1, Kor.14:38), 'maar wij hebben zulke gewoonte niet, noch de gemeenten Gods' en tegen hen die het wel zien maar wensen te negeren: 'En die zijn kruis niet op zich neemt en Mij navolgt, is Mijns niet waardig!' (Matth.10:38). En ten slotte, welk voordeel wordt er bereikt door deze inzetting te negeren? Ik heb verscheidene geliefde en hooggeachte vrienden die met de doop der gelovigen niet willen of kunnen instemmen. Vermindert dit mijn liefde voor hen of verhindert dit onze omgang? Absoluut niet. Wij praten graag over onze overeenkomsten, niet over onze verschillen; en ik zou de laatste zijn die hun de doop der gelovigen op zou willen dringen. Het is waar dat wij niet samen aan

des Heeren avondmaal kunnen zitten, en ik heb meer dan eens de pijn gevoeld toen ik hen zag zitten; terwijl ik het brood brak met anderen, met wie ik veel minder of geen gemeenschap voelde. Maar door de omstandigheden van deze tijd gebeuren zulke dingen nu eenmaal. En er zou al veel opgelost zijn door de deur der gemeente smaller te maken dan nu de praktijk is. Ik behoer niet het kwade te doen opdat het goede eruit voortkome, of een duidelijk gebod te overtreden, zodat er meer eenheid en gemeenschap zou komen opdat ik mijzelf niet wijzer acht dan God. Als ik mijn vriend liefheb en hoogacht zal ik niet wensen hem verkeerd te laten handelen door over de ene ordinantie heen te springen om hem deel te laten nemen aan de andere; en als hij mij liefheeft en hoogacht zal hij niet wensen mij verkeerd te laten handelen door hem toe te laten aan het avondmaal terwijl het tegen mijn consciëntie ingaat.

Tenslotte stel ik deze twee vragen aan iedere voorstander van het open avondmaal:

1) Is er, in het Nieuwe Testament, een voorbeeld van een ongedoopte gemeente die des Heeren avondmaal viert?

2) Mogen wij gemeenschap hebben voor de prijs der ongehoorzaamheid? Als zij de bevestiging van deze twee vragen hebben bewezen zullen wij bereid zijn te luisteren naar de argumenten die zij gewoonlijk aanvoeren. Ik voel dat ik deze belangrijke onderwerpen heb behandeld in zwakheid en zo ik verkozen zou hebben de hersenen van een dode man te verwanen, ik zou misschien meer resultaat gehad hebben. Maar ik heb er de voorkeur aan gegeven mijn eigen gedachten en wat ik hiervan geproefd en gesmaakt heb - om Dr. Gills woorden te gebruiken- hierover te laten gaan. Ik moet mij verontschuldigen voor de lengte van deze brief en ben de uwe,

J.C. Philpot
Stamford, 11 april 1840

Waren Christus' discipelen gedoopt?

Aan de redacteurs van de Gospel Standard

Geachte heren,

'Een trouwe lezer van de Gospel Standard', wiens brief door u is geplaatst in uw laatste nummer, vraagt mij vanuit de Schrift aan te tonen waar of in welke periode, de naaste discipelen van Christus werden gedoopt. Daar uw onbekende schrijver meer schrijft in de lijn van een geïnteresseerde dan van een twistzoeker, en daar zijn eerste bezwaar nogal eens voorkomt onder de tegenstanders van het gesloten avondmaal, voel ik mij geroepen deze vraag te beantwoorden als u zich hiervoor een hoekje in uw blad kunt veroorloven zonder een nuttiger en interessanter onderwerp te kort te doen. U weet dat ik geen twistpunten zoek noch er vrijwillig op inga, maar dat ik, uitgedaagd om mijn principes te verdedigen geen andere mogelijkheid had dan of die principes te handhaven of ervan beschuldigd te worden deze niet te kunnen of te durven handhaven. Eenmaal in een geschilpunt zijnde, hoop ik, in de Naam en kracht des Heeren door te gaan zonder terug te deinzen hoewel mijn laffe vlees ervoor huivert vele geliefde vrienden en hooggeachte hoorders die het hierin niet met mij eens kunnen zijn, te beledigen. Echter, zoals ik vanaf de eerste dag dat het de Heere behaagde mijn ogen te openen, gedwongen ben te strijden voor de waarheid te midden van vele innerlijke conflicten en uiterlijke offers, zo moet ik nog steeds doorgaan te verdedigen wat in mijn consciëntie is verzegeld als de waarheid, zelfs met het risico mijn geliefde en gewaardeerde vrienden te kwetsen. Ik heb me tegen de doop der gelovigen verzet zoals velen en met meer reden dan velen aangezien het in mijn belang was voort te gaan zoals ik opgevoed was als kinderbesprenkeler; maar sinds de tijd dat God mij een consciëntie gaf, ben ik niet in staat geweest deze scherpe waarheid te weerstaan maar te midden van al mijn verzet werd ik gedwongen er vroeg of laat voor te vallen en mij eraan te onderwerpen.

Zonder verdere uitweiding zal ik nu vervolgen de vraag (van een trouwe lezer)'wanneer Christus' discipelen gedoopt werden', te beantwoorden.

1) Graag zou ik vooraf het volgende op willen merken: Als de stroom van de analogie er sterk op wijst dat een bepaalde gebeurtenis heeft plaatsgevonden is er geen reden om aan te nemen dat die gebeurtenis niet heeft plaatsgevonden vanwege het ontbreken van enige vermelding daarvan. Ik zal mijn bedoeling met een paar voorbeelden illustreren: De Schrift vertelt ons bijvoorbeeld, dat vrouwen lid zijn van de gemeenten zoals we lezen in Romeinen 16:1., dat 'Febe een dienaar was (letterlijk een 'diacones') van de gemeente, die te Kenchreeën is.' (Zie ook 1 Kor.11:5-16; 14:34-35). Maar de Schrift zwijgt over het deelnemen van vrouwen aan des Heeren avondmaal. Betekent deze weglating dat zij er geen deel aan namen? Heeft een gemeente ooit op grond van deze weglating vrouwen aan het avondmaal geweigerd? Maar waarom is aan deze weglating zo weinig betekenis gehecht? Eenvoudigweg vanwege de stroom van de analogie (of met andere woorden: het gewicht van stilzwijgend bewijs) die er zo sterk op wijst dat ook vrouwen indien zij lid zijn van de gemeente, recht hebben op deze inzetting, zodat wij geloven dat het de praktijk van de apostelen was hun het brood en de wijn te geven hoewel het niet bepaald genoemd wordt dat dit gebeurde. Dus veronderstel dat de doop van de discipelen in de Schrift niet genoemd wordt (wat ik overigens niet geloof), als de stroom van de analogie er zeer sterk op wijst dat ze wel gedoopt zijn, zoals ik dadelijk hoop aan te tonen dan hechten wij aan die weglating van dat feit weinig waarde. In elk geval stellen we vast dat die weglating geen reden is om te geloven dat ze niet gedoopt zouden zijn. Zo is er ook geen vermelding van wanneer en waar Jakobus, de zoon van Alféris, Thomas, Simon Kananites en Judas Iskariot precies geroepen werden tot discipelen van Christus. Deze weglating is te vergelijken met de weglating van de vermelding wanneer

en waar de discipelen zijn gedoopt. Maar niemand heeft toch ooit op grond van deze weglating getwijfeld aan hun roeping, aangezien de analogie van de andere discipelen duidelijk aantoonde dat er zo'n tijd en plaats van roeping geweest is? Ook wordt er in het Nieuwe Testament niet vermeld wanneer, waar en onder wiens gezag de sabbat werd verzet van de laatste dag der week naar de eerste. Toch, aangezien wij de apostelen op de eerste dag der week bijeen vinden voor de eredienst (Hand.20:7), en aangezien Johannes het 'den dag des Heeren' noemt (Openb.1:10), concluderen wij dat deze verandering heeft plaatsgevonden op gezag van de apostelen en beschouwen we de weglating van tijd en plaats van weinig belang. Maar als 'Een trouwe lezer' ontkent dat de discipelen waren gedoopt, omdat het volgens hem niet genoemd wordt in het Nieuwe Testament, zou hij aldus redenerend, ook de sabbat op zaterdag moeten houden omdat wij in het Nieuwe Testament niet lezen wanneer en waar of op wiens gezag die veranderd werd in de zondag. Verder wordt in het Nieuwe Testament niet vermeld wanneer en waar de vier evangelisten geïnspireerd werden tot het schrijven van de Evangeliën. Maar wie, dan alleen een schaamteloze sociniaan of een ongelovige Duitse rationalist, zou op grond van deze weglating durven beweren dat zij niet Goddelijk geïnspireerd waren en de opdracht hiertoe hadden?

Nog een voorbeeld; in het boek Esther komt de naam van God niet voor. Geeft dit iemand het recht het Goddelijk gezag van dit boek te verwerpen, of te zeggen dat het Gods bijzondere voorzienigheid niet weergeeft? U vraagt misschien: 'Is weglating altijd van zo weinig betekenis als in de voorbeelden die u zojuist gegeven hebt?' Zeer zeker niet. soms is het van groot belang. Nu zou de vraag gesteld kunnen worden: 'Maar hoe weten wij wanneer het wel of niet van belang is?' Aan de hand van deze eenvoudige maatstaf; weglating is van grote betekenis, als de analogie, of het gewicht van de vanzelfsprekendheid, tegen het plaatsvinden van een bepaalde gebeurtenis is. weglating is van weinig betekenis, als de analogie voor het plaatsvinden van een bepaald feit is. Bewijzen aanvoeren aan de hand van de analogie betekent argumenteren dat een bepaalde gebeurtenis onder gelijke omstandigheden opnieuw zou plaatsvinden. Met een tweetal voorbeelden zal ik mijn bedoeling verduidelijken: De weglating van een voorbeeld of voorschrift voor de kinderdoop in het Nieuwe Testament is van groot belang tegen die praktijk. waarom? omdat zowel het voorschrift als de praktijk in het Nieuwe Testament geheel voor het dopen van gelovige discipelen is. Daarom argumenteren wij op grond van de analogie (dat is, van hoe wij aan kunnen nemen dat de discipelen naar alle waarschijnlijkheid handelden onder de betreffende omstandigheden), dat zij geen kinderen doopten. Met andere woorden, de stroom der analogie is tegen de praktijk van het dopen van kinderen of besprenkelen daarvan. Nu dan, in dit geval is het argument van de weglating zo sterk dat slechts één ding het kan omverwerpen. En wat is dat? Het zelf verzinnen van een voorbeeld van een kind dat gedoopt werd in het Nieuwe Testament, of van een voorschrift kinderen te dopen. Het argumenteren dat bij de, huisgezinnen, die gedoopt werden kinderen waren gaat hier niet op; dan wil men met de ene weglating (dat er met het huisgezin ook kinderen bedoeld worden) de andere weglating (van de kinderdoop) goedmaken! Dat is zoiets als, in de rekenkunde, de ene nul weghalen om er een andere nul van te maken. Wat zijn twee naast elkaar gezette nullen waard? Helemaal niets. Maat zet een 1 voor de twee nullen en we hebben onmiddellijk een honderd. Dus laat kinderdopers een voorbeeld of een voorschrift voor het dopen of besprenkelen van baby's naar voren brengen en wij zullen zeggen: 'Dit is een honderd!'; maar al plaats je al je nullen op een rij, als je er geen voorbeeld of voorschrift voor kunt zetten om er waarde aan te geven, zullen wij met onze pen een streep door al die nullen halen zoals een schoolmeester de som van de lei van zijn leerling veegt. De vraag zou gesteld kunnen worden: 'Waarom zou het niet vermelden van de doop van de discipelen niet tegen hun doop getuigen, terwijl het niet vermelden van het dopen van kinderen wel tegen de kinderdoop getuigt?' Eenvoudig omdat de hele stroom van de analogie en het gewicht van de vanzelfsprekendheid voor de doop van de discipelen is; maar de hele stroom van de analogie is tegen het insluiten van kinderen in die ordinantie. Op dit punt

ligt het er geheel aan of de vanzelfsprekendheid voor of tegen iets, of de weglating van veel of weinig betekenis is.

2) Ik zal dan nu pogen aan te tonen dat de gehele stroom der analogie en het hele gewicht van de vanzelfsprekendheid voor de doop van de discipelen zijn. De volgende vier dingen zijn, mijns inziens, zo duidelijk in het Nieuwe Testament dat niemand ze zal durven ontkennen:

1. Dat Christus Zelf gedoopt was (Matth.3:16).
2. Dat Christus' discipelen in Zijn Naam anderen doopten (Joh. 4:2).
3. Dat hun van Godswegen opgedragen was, na Christus' opstanding, 'heen te gaan en te onderwijzen (of 'discipelen maken van' - kanttekening) al de volken dezelve dopen in den Naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes' (Matth. 8:19).
4. Dat zij handelden naar deze opdracht, en allen doopten die zij tot discipelen maakten (Hand.2:41 etc.).

Als nu deze discipelen moesten zijn gelijk hun Meester (Matth.10:25), als zij de doop predikten zowel als uitvoerden, beide voor en na de opstanding, dan zeg ik zonder aarzeling: als zij zelf niet gedoopt waren behoren zij tot de grootste bedriegers en huichelaars die de wereld ooit gekend heeft. Toen zij, die in het hart gegrepen waren onder het Woord, tot Petrus en de andere apostelen zeiden: 'Wat zullen wij doen mannen broeders?', zei Petrus tot hen: 'Bekeert u, en een iegelijk van u worde gedoopt in den Naam van Jezus Christus' (Hand.2:37,38). Maar aan wat een lage huichelarij moet deze prins der apostelen schuldig zijn geweest als hij een iegelijk van hen die in het hart gegrepen waren, beval gedoopt te worden, terwijl hij zelf nooit gedoopt was. Even moeilijk als ik mij voor kan stellen dat de apostelen vervuld met de Heilige Geest als zij waren de bekering predikten en zelf nooit bekeerd waren; geloof predikten en zelf. nooit geloofd hadden; de wedergeboorte verkondigden en zelf niet wedergeboren waren kan ik geloven dat zij de doop der gelovigen verkondigden en zelf niet gedoopt waren. Van een schilder die een schilderij van Petrus nogal overdadig gekleurd had, wordt verteld dat hij als reden daarvoor opgaf dat de apostel bloosde over de losbandigheid van zijn opvolgers, de pausen van Rome. Maar al het karmijn (rood) op het palet van de schilder zou niet genoeg geweest zijn om Petrus' gezicht te kleuren - als hij tenminste een greintje Godsvreze in zijn hart had - als hij op de Pinksterdag anderen aangespoord zou hebben om gedoopt te worden terwijl hij zelf nooit aan die ordinantie gehoor gegeven had. Me dunkt dat de eerlijke Paulus, die hem zo scherp berispte te Antiochië vanwege zijn 'veinzen', en 'niet recht wandelen naar de waarheid des Evangelies' (Gal.2:13,L4) hem zeker bestraft zou hebben met deze tekst: 'Die dan een ander leert, leert gij uzelfen niet?' (Rom.2:21) Maar om weer op ons onderwerp terug te komen; ik wil een beroep doen op de consciëntie van de kinderbesprenkeler. Ik neem aan dat u, als een eerlijk mens, volledig in uw hart bent overtuigd van deze twee punten: 1. Dat het volgens de wil van God is de kinderen van gelovige ouders te dopen. 2. Dat het onbelangrijk is, of deze ordinantie wordt uitgevoerd door onderdompeling of besprenkeling; maar dat u, om uws gewetens wil, de voorkeur geeft aan het laatste. Nu dan, veronderstel dat een bekeerde Jood die achter de leer der kinderdopers staat, predikant wordt in een kerk waarvan u lid bent. Hij verkondigt de doop zoals Petrus deed, als plechtige ordinantie Gods. U brengt een kind binnen om het, zoals u dat noemt, te laten dopen door hem en u beschouwt dit als een plechtige inzet die gaat plaatsvinden in de Naam van de gezegende Drie-eenheid, Die u liefhebt en aanbidt. Terwijl hij het kind in zijn armen heeft, fluistert een vriend in uw oor: 'Deze dominee is zelf nooit gedoopt. Hij verkondigt en leert de doop als een plechtige inzet, maar is zelf nooit ondergedompeld noch besprenkeld.' Nu vraag ik of u, als een eerlijk mens, het kind niet uit zijn armen zou grijpen en hem in zijn gezicht een huichelaar noemen, om op het punt te staan uw kind te dopen terwijl hij zelf nooit gedoopt was? Ik durf te zeggen dat er nooit een kerk geweest is, in welke periode, in welk land dan ook" Grieks noch Syrisch, noch Arminiaans, noch rooms-katholiek, noch

Luthers, noch Zwitsers, noch Anglicaans, noch Presbyteriaans of Independentistisch die ooit in het pastorale ambt een bekeerde Jood of een bekeerde heiden toegestaan heeft, die niet eerst ondergedompeld of besprenkeld was in de Naam van de drie-enige God. Inderdaad zijn er dominees geweest, en nog, die de gehele inzetting aan de kant geschoven hebben. Maar zulken hebben het dan ook nooit gepredikt of bediend aan anderen. Zulk een inconsequentie zou te vreemd zijn om te rechtvaardigen tegenover anderen en zichzelf. En wie zou deze inconsequentie durven toeschrijven aan de apostelen?

Maar nogmaals, dit argument dat de apostelen niet gedoopt zouden zijn, zou niet alleen het gesloten avondmaal verwerpen maar ook de kindersprenkeling. Want waartoe zou de doop, in welke vorm en gedaante dan ook, dienen als de apostelen het van zo weinig belang achtten dat ze zichzelf niet lieten dopen? 'Daden', zeggen zij die spreekwoorden gebruiken 'zeggen meer dan woorden.' En als de apostelen op de dag van het Pinksterfeest, toen zij de doop verkondigden en uitvoerden niet zelf gedoopt waren zouden ze even slecht geweest zijn als Ananias en Saffira die het een zeiden en het ander deden omdat zij de doop neerlegden aan de voeten van hun hoorders en een deel van de prijs achterhielden in het zelf niet gedoopt zijn. Maar wat zegt een mens al en welke argumenten voert hij al aan om een praktijk te verwerpen die hij niet wil? Misschien weten velen niet die als argument tegen het gesloten avondmaal zeggen dat er geen bewijs is dat de discipelen gedoopt waren, tot welke consequenties dit argument leidt; en er zijn altijd vele 'papegaaien' in de godsdienstige wereld, zoals het genoemd wordt, die de argumenten napraten die hen door anderen in de mond werd gestopt. Zij weten niet veel meer van de betekenis of kracht van dat argument dan de papegaai in zijn kooi van de woorden die hij krijgt. Argumenten zijn scherpe gereedschappen, die wanneer ze ondoordacht worden gebruikt, in eigen vingers zullen snijden. Velen namelijk, die ervoor terug zouden deinzen Petrus een huichelaar en een toneelspeler te noemen kletsen er maar op los – simpele zielen! – met argumenten die, nader bezien, tot die conclusie moeten leiden. Bovendien wat zou er meer waarschijnlijk zijn geweest dan dat de discipelen tot hun geliefde Meester, toen Hij hen uitzond om 'heen te gaan onderwijzende alle volken dezelve dopen', etc. gezegd zouden hebben: 'Heere, wij zelf zijn nog niet gedoopt. Hoe kunnen wij dan heengaan om anderen te dopen?'

3) Tot zover de negatieve kant van het argument, dat is: welke argumenten wij kunnen aanvoeren wanneer elk positief bewijs ontbreekt. Maar nu kom ik bij de positieve kant, en daarmee wil ik dan trachten aan te tonen vanuit de Schrift, dat er een positief bewijs is, dat is: een duidelijk direct bewijs, dat de discipelen gedoopt waren voordat zij deelnamen aan des Heeren avondmaal.

I. Ik neem aan dat het vanzelf spreekt dat Johannes de Doper zijn discipelen doopte; want hij doopte de menigte (Lukas 3:7), de tollenaars (v.12) en de krijgslieden (v.14), die tot hem kwamen; en het is daarom niet waarschijnlijk dat hij zijn eigen discipelen niet doopte. Nu lezen we in Johannes 1:35: 'Des anderen daags wederom stond Johannes, en twee uit zijn discipelen. En ziende op Jezus, daar wandelende, zeide hij: Zie, het Lam Gods. En die twee discipelen hoorden hem dat spreken en zij volgden Jezus.' Een van de twee die Johannes hoorden spreken en Hem volgde, was Andréas, de broeder van Simon Petrus (v.1). Hier hebben we nu een direct positief bewijs dat twee van Christus' discipelen gedoopt waren en dat Andréas een van hen was. Als ons bewijs hier ophield, zou gezegd kunnen worden dat deze twee inderdaad door Johannes de Doper gedoopt waren maar dat er helemaal geen bewijs is dat een van de andere discipelen gedoopt zou zijn; waarop ik antwoord dat wij een meest positief getuigenis hebben dat de doop even nodig was als bewijs van discipelschap voor hen die Jezus volgden als voor hen die Johannes volgden. Want in Johannes 3:22 lezen we: 'Na dezen kwam Jezus en Zijn discipelen in het land van Judéa, en onthield Zich aldaar met hen en doopte.' Het blijkt inderdaad (uit Joh.4:2) dat Jezus Zelf niet doopte, maar Zijn discipelen; maar het is zeer zeker dat

zij voor Hem doopten dat is, in Zijn plaats, in Zijn Naam en in opdracht van Hem. Zo hebben we dus een positief bewijs in deze twee punten:

1. Dat twee Zijner discipelen waarvan Andréas er een was, gedoopt waren door Johannes.
2. Dat Christus' discipelen, in Zijn Naam andere discipelen die Hij tot discipelen gemaakt had door Zijn prediking, doopten.

Nu dan, waarom zou het nodig zijn anderen te dopen als het niet nodig was dat zij zelf gedoopt werden? En waarom zou Christus hun de bevoegdheid en de opdracht geven de door zijn prediking gemaakte discipelen te dopen als zij zelf ongedoopt bleven? Zodat dit argument dat de discipelen niet gedoopt waren, niet alleen de beschuldiging van huichelachtigheid werpt op de discipelen maar ook op de gezegende Heiland Zelf. En als iemand vraagt: 'Wie doopte de andere tien discipelen?', antwoord ik 'Het is zeer aannemelijk dat Andréas en de andere discipel, wiens naam niet genoemd wordt, de anderen doopten eerst zelf gedoopt zijnde door Johannes.

II. Ook kunnen wij uit de woorden van Petrus afleiden dat hij gedoopt was. Ten eerste zegt hij (1Petr.3:21): 'Waarvan het tegenbeeld, de doop, ons nu ook behoudt.' Waarom gebruikt hij het woord 'ons' als hij zichzelf daarbij niet wilde insluiten? Hij zou 'u' Gezegd moeten hebben als hijzelf uitgezonderd was. Neem een overeenkomstige uitdrukking: '...dewijl ook Christus voor ons geleden heeft' (1. Petr.2:21). Zou iemand willen beweren dat Petrus zichzelf insluit in het getal van Christus' kinderen als hij zegt 'Christus leed voor ons', en zichzelf. uitsluiten als hij zegt: 'de doop behoudt ons nu ook?' Moet 'ons' niet in beide teksten gelijk opgevat worden? Ten tweede zien we dezelfde apostel nogmaals iets dergelijks uitspreken in Hand.10:46,47:'Toen antwoordde Petrus:'Kan ook iemand het water weren dat dezen niet gedoopt zouden worden, welke den Heiligen Geest ontvangen hebben, gelijk als ook wij?' Ja zeker. 'Een trouwe lezer' zou het water tegen willen houden, als hij het ontkent voor Petrus; en in alle eerlijkheid, waarom zou het nodig geweest zijn voor Cornelius, als het voor Petrus niet nodig was? In zijn eerste brief spoort Petrus, als ouderling, zijn medeouderling aan geen 'heerschappij te voeren over het erfdeel des Heeren, maar voorbeelden der kudde te zijn' (1 Petr.5:3). Maar hij zou veel heerschappij voeren, als hij anderen beval wat hij zelf nooit gedaan had; en hij zou wel een heel slecht voorbeeld zijn als de kudde gedoopt moest worden en de herder was het niet. Maar wat is de eigenlijke betekenis van Petrus' woorden:'Kan ook iemand het water weren dat dezen niet gedoopt zouden worden, welke den Heilige Geest ontvangen hebben gelijk als ook wij?' Wat anders dan dit: Wij hebben de Heilige Geest ontvangen en zij hebben de Heilige Geest ontvangen. Wij zijn gedoopt met water, en wie kan hen verbieden dat zij ook gedoopt zouden worden in dat water? Ziende dat wij beiden de hemelse zegen ontvangen hebben, wie zal hen onthouden dezelfde uiterlijke plechtigheid, als teken en zegel, dat wij genoten hebben? Als dit niet de eerlijkste duidelijkste betekenis van deze passage is, weet ik niet meer wat taal is.

III. Ten slotte, Paulus zegt, als hij de zegeningen van de Kerk Gods opnoemt: 'Eén lichaam is het, en één Geest, gelijkterwijs gij ook geroepen zijt tot één hoop uwer roeping; één Heere, één geloof, één doop, één God en Vader van allen', enz. (Ef.4:4-8). Dat deze 'één doop' niet betekent de innerlijke doop van de Geest, is duidelijk uit het gebruik van de uitdrukking 'één Geest', even daarvoor. Het moet daarom de doop met het water betekenen. Nu, ik vermoed dat niemand zal ontkennen dat de discipelen als leden van Christus, met uitzondering van Judas, hoorden bij 'één Geest, één Heere, één geloof, één God en Vader van allen.' 'Waarom dan niet 'één doop?' Moet dit eruit gesneden worden om de voorstanders van het open avondmaal een genoeg te doen in hun behoefte aan een argument om hun zaak te steunen? Maar hetzelfde roekeloze mes die 'één doop' eruit snijdt, zou er ook wel eens iedere ander 'een' zegen en de discipelen van Jezus achterlaten zonder de Geest, zonder hoop, zonder Christus, zonder geloof, en zonder God. Dit waren dan enkele van de argumenten door welke aan elk

eenvoudig mens bewezen zou kunnen worden dat de discipelen van de Heere gedoopt waren; en indien gedoopt, dan moet dat gebeurd zijn voor het laatste avondmaal. In feite kan er geen twijfel over bestaan dat zij gedoopt zijn toen zij voor het eerst geroepen werden tot discipelen. Weliswaar twijfel ik eraan diegenen te hebben overtuigd, wiens vooroordeel of belang ingaat tegen de waarheden die ik in deze en een vorige brief gepoogd heb te bevestigen. Het zijn niet hun hoofden die overtuigd zouden moeten worden, maar hun harten die geopend moeten worden. Ik ben ervan overtuigd dat niemand dan de Heere Zelf dit kan doen. Stond iemand op uit de dood, velen zouden niet geloven waartegen zij zolang gewend waren zich te verzetten.

Stamford, mei 1840
De uwe, J.C. Philpot.

Naschrift

Van de uitgever van de voorgaande bladzijden gehoord hebbende dat de brieven niet alle ruimte zouden bezetten, en dat er nog plaats was voor de introductie van een nieuw onderwerp, heb ik gedacht dat het interessant zou kunnen zijn enige getuigenissen toe te voegen van de oudvaders en geleerde mannen die voor die praktijk waren waarvoor het in de voorgaande brieven opgenomen werd. Dit doende wil ik graag uitleggen wat de waarde is van zulke getuigenissen. Voor zover het de leer betreft, is de mening van de oudvaders bijna waardeloos. Het Woord van God is onze enige bron en maatstaf voor de leer. Maar hun getuigenis van wat de praktijk was in hun dagen is zeer waardevol als historisch bewijs van het meest uitzonderlijk karakter. Wanneer Justin Martyr, die leefde omstreeks het jaar 140 (dat is slechts 40 jaar na de dood van Johannes), bijvoorbeeld in een uitvoerig verdedigingsschrift van het christendom, overhandigd aan de Romeinse keizer, met betrekking tot de inzetting van des Heeren avondmaal verklaart: 'Dit voedsel wordt door ons de eucharistie genoemd, waaraan het niemand geoorloofd is deel te nemen dan zij die geloven dat de dingen die door ons onderwezen worden waar zijn, en gedoopt zijn', dan hoeven wij er niet aan te twifelen of dit het geval was. Slechts twee vragen kunnen dan opkomen; ten eerste: was hij een bekwaam getuige? Ten tweede: was hij een geloofwaardig getuige? Wat zijn bekwaamheid betreft was hij zeker in de gelegenheid te weten of ongedoopte personen werden toegelaten tot des Heeren avondmaal of niet, want hij leefde als een christen te midden van christenen gedurende meer dan dertig jaar. Hij schreef twee openbare verdedigingen van het christendom. In een daarvan deed hij gedetailleerd verslag aan de Romeinse keizer van de leer en het leven van de christenen in zijn dagen. Hij was daarom, in elk opzicht een zeer bevoegd getuige.

Wat zijn geloofwaardigheid betreft kunnen we het volgende opmerken: Ten eerste is het hoogst onwaarschijnlijk dat hij een valse bewering zou doen in een vurige verdediging van het christendom. Hij had geen reden dit te doen en indien hij beweringen gedaan zou hebben die onwaar waren dan zouden er duizenden geweest zijn die hem tegengesproken zouden hebben vooral in een zo duidelijke feitenkwestie. Ook zouden zijn vijanden zo'n kans niet voorbij hebben laten gaan om hem aan te klagen bij de keizer als schuldig zijnde aan leugen. Ten tweede kunnen we als aanvullend bewijs voor zijn geloofwaardigheid opmerken dat hij de waarheid verzegelde met zijn bloed toen hij in het jaar 164 als martelaar stierf (vandaar zijn naam). Hij had aan de dood kunnen ontsnappen als hij erin toegegeven had te offeren aan de heidengoden. Wanneer zijn getuigenis dan als praktijk uit die tijd verworpen wordt, kan dat niet zijn op grond van zijn onbekwaamheid om een simpel feit te verklaren of op grond van zijn ongelooftwaardigheid. En als de praktijk van de kerk die van het gesloten avondmaal was in Justins dagen was die praktijk ongetwijfeld afgeleid van de tijd der apostelen. De

neiging van iedere kerk is eerder te verslappen met betrekking tot voorschrift en praktijk, dan deze strenger te maken. Dit wordt bijvoorbeeld bewezen door de introductie van de kinderdoop rond het begin van de derde eeuw en de huidige verspreiding van het gemengde avondmaal onder de kerken die gefundeerd waren op stricte principes. Het is daarom hoogst onwaarschijnlijk dat de kerk, binnen veertig jaar na de dood van Johannes, zou gehandeld hebben volgens strengere principes dan die de apostelen zelf gelegd hadden. Dit argument geldt ook voor de getuigenissen van andere oudvaders, wiens getuigenissen waardevol zijn vanwege de volgende drie kenmerken: oudheid, bekwaamheid, en geloofwaardigheid. De getuigenissen van geleerde mannen rusten op andere fundamenteën dan die van de oudvaders. Zij worden gekenmerkt door de volgende drie eigenschappen: een hoge mate van geleerdheid, geloofwaardigheid en onpartijdigheid (objectiviteit). Laat ons als voorbeeld het getuigenis van Dr. Wall nemen. Hij bracht het grootste gedeelte van zijn leven door in het onderzoeken van de geschriften van de oudvaders om de kinderdoop te bewijzen. Dat is voldoende bewijs voor de mate van zijn geleerdheid. Zijn geloofwaardigheid is nog nooit in twijfel getrokken, want hij heeft de exacte woorden geciteerd, en verwezen naar alle passages van de auteurs die hij noemde. Hij was een zeer overtuigd kinderbesprekelaar, en dus was hij waar het zijn vooringenomenheid betreft, tegen volwassendopers. Zijn getuigenis over het gesloten avondmaal is daarom waardevol vanwege zijn duidelijk positie in de drie hiervoor genoemde eigenschappen. Maar indien iemand zo'n getuigenis geheel verkiest te verwerpen dan is de vraag daardoor niet verzwakt. Die staat nog steeds op Schriftuurlijke gronden. Toch zouden zij die overtuigd zijn door de Schrift, niet ongeïnteresseerd kunnen zijn in de praktijk der vroege gemeenten. Ik wil mijn lezers niet misleiden door hen te laten geloven dat ik de getuigenissen zelf van de oudvaders heb. Noch aanleg, noch gelegenheid staan mij toe mij over hun stoffige en zwaarwichtige delen te buigen. De uittreksels komen voornamelijk uit de geschriften van Dr. Gale, en werden enige tijd geleden door A11 gemaakt voor eigen gebruik; maar ik achtte dit moment een goede gelegenheid ze aan de lezers van de voorgaande pagina's voor te leggen.

Getuigenissen van oudvaders over de onderdompeling

De doop is het teken van Christus' dood. In het water worden wij als het ware begraven - de onderdompeling is het sterven met Hem en het opkomen uit het water is het beeld van de opstanding, (Apostolische Constitutie, Lib. III, hoofdstuk 17).

Wij dalen af in het water vol zonde en ongerechtigheid en komen daaruit op.' (Barnabas, hoofdstuk XI, blz'38)

In de doop sterven wij symbolisch (Tertullian de Resurrectione, blz.354).

Het maakt niet uit of wij in de zee of in een vijver gewassen worden in een fontein of in een rivier; in stilstaand of stromend water. Er is ook geen verschil tussen hen die door Johannes in de Jordaan gedoopt werden en hen die Petrus in de Tiber doopte. (Tertullian de Baptismo, hoofdstuk IV)

Onze handen zijn schoon genoeg als wij ze eenmaal samen met ons hele lichaam, gewassen hebben in Christus' (Tertullian de Orat., b12.1,33).

Wij zijn niet éénmaal ondergedompeld maar drie keer, namelijk in iedere Persoon (dat is van de Drie-eenheid) zoals Die wordt genoemd. (Tertullian Advet, Praxeam CXXXVI blz. 110)

'Het in het water gedompeld geworden om er daarna uit op te rijzen is het symbool van ons nederdalen in het graf en ons oprijzen daaruit. Daarom noemt Paulus de doop een 'begravenis', als hij zegt 'Wij zijn met Hem begraven door den doop in den dood' (Chrysostom, Hom.40 in 1 Cor.tom.III, blz. 514.

Getuigenissen van geleerde mannen

'De wijze waarop zij dit sacrament gewoonlijkbedienden" was het drie keer onderdompelen in het water van de personen die gedoopt werden.' (Petavius de Paenitentiá, lib. II, hoofdstuk I sec. I).

'De doop geschiedde door onderdompeling in het water' (Casaubon, over Matth.3:6).

'De ouden waren gewoon de personen in het water te dompelen de aanbiddelijke Drie-eenheid aanroepende' (Jurieu, brief VI, '1.686,b1236).

'Hier en in Kol.2:12 wordt zo duidelijk uitgedrukt dat wij met Christus begraven zijn in de doop door de begrafenis in het water, en dat wij verplicht zijn tot een overeenkomstige dood, namelijk: door te sterven aan onze zonden. Deze onderdompeling is in acht genomen door alle christenen gedurende dertien eeuwen, en goedgekeurd door onze kerk. De verandering ervan in de besprenkeling gebeurde zonder enige toestemming van de auteur of zijn institutie, of enig concilie van de kerk. Daarom zou het wenselijk zijn dat deze gewoonte algemeen gebruik zou gebleven zijn' (Whitby over Rom.6:4).

Oude formulieren

'Dan zal de priester het kind in zijn handen nemen en zijn naam vragen; en de naam noemend zal het kind driemaal in het water gedompeld worden: eerst de rechterzijde, dan de linkerzijde en tenslotte met het gezicht naar het vont, zodat het op een bescheiden en behoedzame wijze gedaan wordt'

In fol. CXXXI wordt aangegeven: 'Het water in het doopvont zal minstens eens per maand verschoond worden; en voordat een kind in het aldus verschoonde water zal gedoopt worden zal de priester bij het vont aldus bidden...'
(Gemeenschappelijk Gebedenboek en administratie van de sacramenten en ceremoniën van de kerk; naar het gebruik van de kerk van Engeland - 1549).

Verklaring van martelaren

,'Welke schande is groter dan dat een man zichzelf een christen noemt omdat hij is gedoopt, terwijl hij niet weet wat de doop is, noch wat hei ondergedompeld worden in het water betekent?', (Catechismus, of een korte Lering in het christelijk geloof, voor het bijzonder gerief en tot nut van kinderen en jonge mensen. Opgesteld door Thomas Cranmer, aartsbisschop van Canterbury - Fol. CCXV).

,'De doop en de onderdompeling in het water betekenen dat de oude Adam, met al zijn zondigheid en boze lusten verdronken moet worden en gedood door dagelijks berouw, et dat wij door de vernieuwing des Heiligen Geestes met Christus moeten opstaan uit de dood der zonde om te wandelen in een nieuw leven', enz' (Ibid., fol. CXXXII)

,'De dompeling in het water beduidt ons dat wij aan de zonde, onze eigen wil en alle vleselijke begeerten gestorven zijn, en in deze weg met Christus worden begraven in de doop. En als wij weder opgericht worden uit de doop beduidt dat ons dat wij opgestaan zijn van de dood, dat is, getrokken uit de zonde die ons in de dood gebracht zou hebben, in een nieuw geestelijk leven.' (Een korte lering voor alle personen, jong en oud; vertaald uit het Hollands in het Engels door Anthony Scholaker).

'Het wassen (van de doop) predikt ons, dat wij gereinigd zijn door het vergoten bloed van Christus, dat een offer en voldoening der zonde is voor allen die berouw hebben en geloven, die instemmen met en zichzelf onderwerpen aan de wil van God. De onderdompeling in het water betekent dat wij sterven en begraven worden met Christus, waar het ons oude leven der zonde dat in Adam is, aangaat. Het weer opgetrokken worden uit het water betekent dat

wij weder opstaan met Christus in een nieuw leven vol van de Heilige Geest, Die ons zal leren en leiden en de wil Gods in ons zal werken, zoals gij ziet in Rom.6' (Tyndalls 'Gehoorzaamheid van de christen', gedrukt door John Daye, 1571, b12.1,43).

'Het teken van de doop, is het ondergedompeld worden in het water, en er weer uit opgetild worden, waardoor wij als een uiterlijke onderscheiding, gerekend worden bij hen die Christus als hun Verlosser en Zaligmaker belijden' (John Friths Works, blz.91.).

'Deze twee dingen namelijk het ondergedompeld worden in het water en het er weer uit opgetild worden, beduiden en vertegenwoordigen de gehele kern en uitwerking van de doop' (Ibid., blz.90).

'In Bidekirh Cumberland, is een doopvont waarop een persoon in een lange priesterlijke pij is afgebeeld die een kind in het water dompelt. Aartsdiaken Nicholson zegt hierover als hij aan Sir W. Dugdale schrijft: 'Ik hoef u niet in kennis te stellen van het feit dat het sacrament van de doop vanouds werd bediend door het onderdompelen in het water, zowel in het westelijk als in het oostelijk deel der kerk en dat het gotische woord (Mark.1:8; Luk.3:7-72), het Duitse woord 'dopen', het Deense woord 'dobe' en het Belgische 'doopen', helder duidelijk maken, dat de uitoefening ervan was zoals het Griekse woord' Baptizo het weergeeft.

Getuigenissen van oudvaders over het gesloten avondmaal

'Dit voedsel dat bij ons 'het avondmaal' wordt genoemd, mag niemand gebruiken dan degenen die geloven dat de dingen die wij leren waar zijn, en die gedoopt zijn' (Justin Martyr, Apol.2,blz.1.62).

'Catechumens' (dat zijn ongedoopte 'aanvragers') kunnen niet aan het Heilig Avondmaal deelnemen' (Jerome, 2 Cor. 7).

'Geen ongedoopt persoon neemt deel aan des Heeren avondmaal' (Theophylact in hoofdstuk XIX, Matt. p. 83).

Spanheim bevestigt dat 'niemand dan gedoopte personen werden toegelaten tot de tafel des Heeren' (Hist. Christ, col. 623).

'De doop ging altijd vooraf aan het avondmaal des Heeren, en niemand was toegestaan de eucharisties te ontvangen totdat hij gedoopt was.' (Lord Chanchellor King's Inquiry, deel II, blz.44).

'Geen kerk bediende ooit het avondmaal aan iemand voordat hij was gedoopt. Onder al de ongerijmdheden die er ooit warery heeft niemand ooit gehandhaafd dat iemand deel zou nemen aan het avondmaal, vóórdat hij was gedoopt' (Dr. Wall's Geschiedenis der Kinderdoop, deel II, hoofdstuk IX).

'Het staat vast dat de oudvaders met 'christenen' altijd diegenen bedoelden die gedoopt waren; en ook dat, zover als onze kennis van de primitieve oudheid reikt, geen ongedoopt persoon aan des Heeren avondmaal deelnam' (Dr. Doddridges Lezingen).

Uit: 'The Gospel Standard